

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. június 22.
(vasárnap este)**

Cseri Kálmán

ÜNNEPTELEN FÉLÉV

Alapige: Kolossé 2,6-7

Mivel tehát már elfogadtátok Krisztus Jézust, az Urat, éjtek is Őbenne. Gyökerezetek meg és épüljétek fel Őbenne, erősödjétek meg a hit által, amint tanultátok, és hálaadásotok legyen egyre bőségesebb.

Imádkozzunk!

Dicsőséges Urunk, Jézus Krisztus, bocsásd meg, hogy olyan ritkán zeng a szívünkben és ajkunkon felszabadultan, igazi átéléssel, hogy dicséretet mondjunk neked. Bocsásd meg, hogy sokkal több panasz és elégedetlenség hagyja el a szánkat, mint hálaadás és dicséretmondás.

Kérünk, nyisd ki a szemünket, hogy sokféle gondunk, nehézségünk, hiányunk, bosszúságunk, nyomorúságunk közepette is lássuk meg azt a sok jót, amit te eddig is adtál nekünk, amit elkészítettél a benned bízókna, és hadd lássuk a te ígéreteidet, amiket egészen bizonyos, hogy beteljesítesz, mert te igazmondó Isten vagy.

Köszönjük azokat az ígéreteidet is, amiket ígédhez, életet támasztó szavadhoz fűztél.

Alázatosan kérünk, hogy te szólj most hozzánk. A Szentírás szavain keresztül is, a róluk hangzó bizonyágtételen át is, hiszen egyedül te tudod megadni nekünk azt, amire szükségünk van.

Segíts most belsőleg is elcsendesedni, és add, hogy semmi ne akadályozza meg azt, hogy a te szavad a szívünkig érjen és belül hozzon létre valami nagy változást. Hadd éljük át, mit jelent az, hogy te ígédvel és Szentlelkeddel egészen újjá tudsz teremteni minket.

Ámen.

Igehirdetés

Kevesen tartják már számon, hogy a naptári év mellett létezik egy ú.n. egyházi esztendő is. Ez nem újévtől szilveszterig tart, hanem ádventtől ádventig. Két félszázadra szokták osztani: ádventtől a pünkösd utáni első vasárnapig van az ú.n. ünnepes félszázad, és onnantól a következő ádventig az ünneptelen félszázad. Az elnevezés onnan adódik, hogy minden nagy üdvtörténeti ünnepünk: karácsony, virágvasárnap, nagypéntek, húsvét, a mennybemenetel ünnepe és pünkösd az első felére esik, ez az ünnepes félszázad, pünkösd után egész ádventig nincs üdvtörténeti ünnep.

Az a szokás alakult ki, hogy az ünnepes félévben az ige hirdetésekben a hangsúly inkább Isten nagy tetteire esik, az ünneptelen félévben az előbbinél jobban szokás hangsúlyozni azt, amit Isten vár a benne bízóktól, ami a mi tennivalónk. De nem lehet ezt szétválasztani, és nem is szabad semmiképpen szembeállítani Isten tetteit és az ember tetteit, és nem szabad egyikről sem úgy beszélni, hogy az a másiknak a rovására történjék. Ez a kísértés sokszor támadta az egyháztörténet során a hívőket. Volt olyan, hogy csak Isten atyai szeretetéről, bűnbocsátó kegyelméről, nagy irgalmáról volt szó, és volt olyan, hogy csak arról: legyetek jók, szeresétek egymást, segítsünk egymásnak. Ehhez nem is kell keresztyén hit, ezt a humanizmus is szokta mondogatni.

Óvakodni kell ettől a kísértéstől. Mert ha csak Isten szeretetéről, kegyelméről és irgalmáról van szó, akkor megjelenik az erkölcs nélküli vallásosság. Mert ebben az esetben az ige hallgató vagy bibliaolvasó soha nem gondol a rossz természetére, jellemző hibáira, a magával hordozott kellemetlen tulajdonságaira, ismétlődő bűneire. Soha nem néz tükörbe. Mindig csak azon ujjong, hogy milyen jó az Isten. — És marad olyan, amilyen volt, és botránkoztatja azokat, akik keresnek hiteles hívő embereket. Mivel ő is azt állítja magáról, hogy az, ez nagy csalódást okoz a kívülállók számára.

Ha pedig csak azt hangsúlyozzuk, hogy mi a mi tennivalónk, mit mond a Szentírás erről, akkor kialakul egyfajta vallásos görcsölés, és teljes bizonytalanság lesz úrrá a vallásos emberen, mert soha nem tudhatja, hogy elég jót cselekedett-e már ahhoz, hogy kiérdemelje Isten kegyelmét. Miközben ilyen butaságokat mond, nem veszi észre, hogy a kegyelem lényege pontosan az, hogy azt nem lehet kiérdemelni, és nem is kell, mert az nem jutalom, nem bér, nem fizetség, hanem ajándék. Mindent megelőzően adja Isten az Ő kegyelmét, és éppen ezzel teszi képesekké a benne hívőket arra, hogy azután olyanokat cselekedjenek, amelyek Istennek is kedvesek.

Pontosan a hittel elfogadott kegyelem sarkallja, serkenti a hívőt arra, hogy amit Isten megparancsol igéjében, azt képes legyen tenni, és örömmel tegye. Mert aki átéli azt, hogy soha nem tudtam volna segíteni magamon, és Isten minden feltétel nélkül kegyelmesen segített rajtam, az felszabadul a teljesítmény-kényszer nyomása alól, és így kezd el szolgálni Istennek.

Ma van az ú. n. ünneptelen félév első vasárnapja, és ez időszerűvé teszi azt, hogy szóljunk egyrészt arról, hogy a Bibliában milyen csodálatos harmónia van Isten tettei és Isten elvárásai között, tehát amit Ő tett és tesz értünk, és amit Ő vár tőlünk. Ez egy. Ez nem két különböző dolog. Másrészt szólunk arról, mivel az ünneptelen félév elején vagyunk, hogy a Biblia nagyon hangsúlyozza az embernek a felelősségét.

Nekünk nem azzal kell foglalkoznunk, amit Isten elvégzett értünk, és megígért a számunkra. Ő a maga munkáját tökéletesen elvégzi. Nekünk arra kell figyelni, amit Ő megparancsolt nekünk. Ami válasz arra, amit Ő elvégzett, és amivel Ő megszólít. Ami mintegy folytatása annak. Amit a Biblia úgy nevez: megszentelt élet.

Nos, milyen szép harmónia van a kettő között, ami nem is kettő, hanem egy a Bibliában: Isten tettei és a hívők tettei. Egész sor szentírási hely van, ahol egy mondaton belül említi Isten igéje ezt a kettőt. Néhány legismertebbet említek:

Azt mondja Jézus Krisztus a lábmosás után a tanítványainak: ahogy én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást. Nem azzal kezdi, hogy szeressétek egymást, mert nem tudjuk egymást igazán szeretni. Egészen áthatott bennünket Istentől elszakadva az önzés. Előbb át kell élnünk, hogy Jézus hogy szeretett minket. Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mint aki életét adja az ő barátaiért. És Ő az életét adta értünk, mikor még nem a barátai, hanem az ellenségei voltunk. Aki ezt átéli, nemcsak megéri és tudja, hanem ebben a szeretetben megfürdik, ez a szeretet elkezdi átalakítani belülről, az érez indítást arra, és lesz képes megvalósítani azt, hogy személyválogatás nélkül, feltétel nélkül szeresse a másikat. Tehát a sorrend mindig ez: ahogy én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. De az utóbbi következik az előbbiből.

Pál apostol írja az Efézusi levél végén: „Bocsássatok meg egymásnak, ahogyan Isten megbocsátott nektek a Krisztusban.” Ez volt előbb. És aki ezt átéli, megtapasztalja, hittel elfogadja, annak könnyebb megbocsátani másoknak, még akkor is, ha nem kértek tőle bocsánatot.

Az idős János apostol írja levelében: „Mivel Ő az életét adta értünk, mi is tartozunk azzal, hogy életünket adjuk a mi testvéreinkért.” — Előbb Jézus mutatott nemcsak példát erre, hanem tesz képpé azzal, hogy az életét adta értünk, és akkor rádöbben a hívó: én adós vagyok. Tartozom. Én valami nagy ajándékot kaptam. Ez engem kötelez arra, hogy én is az életemet adjam a testvéreimért. Nem úgy, mint Jézus, nem egyszeri alkalommal, hanem szép lassan megyünk tönkre abba, ha egymást igazán szeretjük, de ebbe érdemes tönkremenni, mert ez gazdagítja igazán az életet.

Együtt szerepel tehát a Szentírásban sokszor ez a kettő, de előbb mindig Isten cselekszik. Az Ő cselekedetei nélkül mi egyáltalán semmi igazán jót, értéket, maradandót nem tudunk cselekedni. Ő tesz képesekké minket arra, hogy olyat cselekedjünk, ami az Ő akaratának megfelel, és ami nekünk is jó. De mi felelősek vagyunk azért, hogy azt megcselekedjük-e.

Még egyszer mondom: a sorrend megfordíthatatlan. Ahogy Ő szeretett, mi is úgy szeressük egymást. Ahogy Isten megbocsátott, úgy bocsássunk meg másoknak. Mivel Ő az életét adta értünk, szabaduljunk fel arra, hogy adjuk az életünket, időnket, kényelmünket, büszkeségünket mások életének a gazdagítására.

Fontos az az összefüggés, amit a Biblia erről mond, mert sok jószándékú ember nekiugrik, nekidurálja magát, szeretne jót tenni, szeretne megváltozni, és nem megy. Kudarok, bukások sorozata kísér bennünket. Jól emlékszem arra, amikor megtérésem előtt már nagyon elegendem volt magamból, és őszintén szerettem volna megváltozni, elhagyni bűnöket, gyakorolni magamat a jó tettekben, a szeretetnek a cselekedeteiben. Rövid ideig ez-az, néhány dolog sikerült, s utána általában annál nagyobb bukás jött. — Nem tudjuk megváltoztatni magunkat.

Jeremiás könyvében olvassuk, Isten mondja népének: ha majd a párduc le tudja sikálni magáról a foltjait, vagy a néger fehérre tudja mosni a bőrét, akkor tudjátok ti megváltoztatni magatokat alapvetően és bensőleg. Nem tudjuk, annyira megromlottunk. De éppen ez az örömhír, az evangélium, hogy meg lehet változni. Aki Isten tetteit megismeri, megéri, és azok az ő életében is végbemennek, az maga is csodálkozva tapasztalja, hogy megváltozott. Aki egyszer igazán átéli, mit

jelent az, hogy Isten Jézus Krisztus kereszthaláláért az egész múltunkra tökéletes bocsánatot adott, és aki ezt hittel komolyan is veszi, annak a szívében olyan hála szabadul fel, amit sehogy másként nem lehet előidézni. És az ilyen ember sokszor észre sem veszi, hogy milyen könnyű lesz megbocsátania az ellene vétkezőknek. Azelőtt meg elhatározta, meg rászóltak, meg illet volna, jó lett volna, meg egyikünknek sem jó, hogy haragban vagyunk... na béküljünk ki! De mégis megmaradt a haragból valami. — Nem megy. Ha valakiben Isten az Ő szabadító cselekedeteit elvégzi, az illető is kész lesz ilyesmire.

És ha valaki átéli azt, hogy Isten minket úgy, amint vagyunk, sok bűn alatt, gyermekeivé fogadott, annak könnyebb lesz testvérévé fogadnia azt, aki szintén Isten gyermekévé lett.

A Galata levélben az a hosszú fejezet, amelyik arról szól, hogy az újjászületett emberben is megmarad a régi természet, de Istentől kapott újat, és ez a kettő sokszor harcol egymással, így fejeződik be: „Ha a Lélek által most már éltek, akkor éljete is a Lélek szerint.” — Ami azt jelenti: ha valamit Isten már lehetővé tett a számotokra, akkor éljete azzal a lehetőséggel. És ez az, amit a Biblia így mond: Amit Isten értünk tett, azt követnie kell annak, amit tőlünk vár. Az ilyen ember rádöbben arra, hogy itt már nem is annyira én akarom ezt teljesíteni, hanem ez az Isten kegyelméből történik, — de mégis felelősek vagyunk érte.

Azért olvastam fel ezt a két mondatot a Kolosséi levélből, mert Pál apostol itt szintén nem egymás mellé teszi a kettőt: „ha elfogadtátok Krisztus Jézust, mint Urat, akkor most már éljete is Őbenne.”

Elfogadtátok és éljete. Mit jelent ez? Ezt próbáljuk egy kicsit kibontani.

A Károli fordításban így áll: „akik vettétek a Krisztus Jézust, mint Urat...” ez tehát nem azt jelenti, hogy akik hallottak róla, vagy akik a távolból tisztelettel gondolnak Jézus Krisztusra. Azt mondja: elfogadtátok, vettétek — vagyis ott van bennetek. Eggyé lettetek vele. Összeköltöztetek az élő Krisztussal. — Ezért javasoltam ezt a húsvéti éneket, hogy újra és újra frissítsük fel magunkban, hogy Jézus él. Amikor mi hozzá imádkozunk, nem a levegőbe beszélünk, hanem egy valószínűs jelenlévő személynek öntjük ki a szívünket. Aki erre válaszol is. Meg az Ő tetteit láthatja a hívó ember a maga életében, meg mások életében is.

Aki elfogadta a Krisztus Jézust, mégpedig mint Urat, az tudja, hogy Ő parancsol, én pedig neki engedelmeskedem. Nem kényszerből, hanem mivel mindent Őtőle kaptam, amim van, ezért könnyű hálásnak lenni neki, és hálából akarok a kedvébe járni, és nem akarom Őt megszorítani. Az istenfélelem nem azt jelenti, hogy rettegek az Istentől, hanem félek attól, hogy megszorítsam azt, akitől csak jót kaptam, és minden jót tőle kaptam. Hiszen meg van írva: „Aki az Ő egyszülött Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna vele együtt mindent minekünk.” — És a hívó ezt éli át, hogy mindent megkaptam Istentől, amire szükségem van ebben az életben és az örökkévalóságban. Nem mindent, amire vágyom, és nem biztos, hogy mindent, amit szeretnék elérni. De amire valóban szükségem van, azt megkaptam. Legfőképpen olyasmiket, amiket csak tőle kaphatok: bűnbocsánat, az üdvösség, az örök élet, az a békesség, amelyik a bosszúságok között is megmarad, az a reménység, ami a csüggesztő körülmények között is betölti a szívünket. Isten ilyen ajándékokat ad Krisztussal együtt az embereknek.

Karácsony, nagypéntek, húsvét, pünkösd azt hirdeti, hogy Isten lehetővé tette az ellene fellázadt, neki hátat fordított, Őt semmibe vevő, a vesztébe rohanó, és így elmagányosodott embernek, hogy visszataláljon Istenhez, az élet forrásához. Mivel Isten Jézus személyében jött egészen közel hozzánk, aki Őt elfogadja, befogadja, Urának vallja, az visszatalál Istenhez, és visszakapja mindazt, amit elveszített a lázadáskor.

Ezért mondja Jézus: akkor jöjjetek énhozzám, és aki jön, az megkapja ezeket az ajándékokat. Akit így elhalmozott az Ő ajándékaival, az indítást, késztetést érez arra, hogy ezt megossza másokkal, továbbadja, szolgáljon vele. Nem ezzel kezdődik, hogy mi mit tegyünk, mert nem vagyunk képesek. Előbb lehetővé teszi Isten, fölhívja rá a figyelmünket, és utána történik ez.

Itt azonban nem Jézus tanításait kell elfogadnunk, hanem Őt magát. Azt az élő személyt, akinek Ő kijelenti magát a Szentírásban.

Hadd kérdezzem meg egészen személyesen, hogy mi, akik most itt vagyunk, elmondhatjuk-e már becsületesen, hogy én elfogadtam a Krisztus Jézust, mint Urat. Ez egyebek közt azt jelenti, hogy ma reggel is vele beszélünk legelőször. Így történt-e? Ez azt is jelenti, hogy minden döntés előtt megkérdezzük: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? Mert téged úgy fogadtalak el, mint Urat, és meg vagyok győződve, hogy jobban tudod, mi jó nekem, mint én magam. Ezért a magam érdekében is azt kérdezem: te mit akarsz velem? Ez nem sért engem, mert a hiúságom, a büszkeségem, az önfejlődésem a halálba adatott. Én neked akarok engedelmeskedni, mert téged Úrnak vallak.

Ez azt jelenti, hogy amit megértünk egy igéből, azt azonnal elkezdjük cselekedni. Mert abból, amit Ő tett értünk, következik, hogy mi is tesszük, amit Ő mond. Ilyen értelemben elmondhatjuk-e, hogy én vettem a Krisztus Jézust, mint Urat?

Nem az a végzetes baj, ha valaki még ezt nem mondhatja el. Az a végzetes baj, ha azt gondolja, hogy vette, de ennek semmi gyümölcse, bizonyítéka nincs az életében. Venni Őt bármikor lehet, különösen, amikor ígét olvasunk és ígét hallgatunk, mert Ő kínálja nekünk ezt az ajándékot.

Alapigénk azt mondja: „ha vettétek a Krisztus Jézust, mint Urat, akkor most már éljete is Őbenne.” Akkor ez látszódjék meg az életeteken. Mert ennek következménye van, és ebből életváltozás következik. És ez nem kötelesség, hanem lehetőség, amivel boldogan él az ember.

Mondok egy egyszerű példát: Ha egy alkoholbeteg egy lelki konferencián megtér, akkor megváltozott az Istennel való kapcsolata. Rendeződött az Istennel való kapcsolata. Most már nem hátat fordít neki, hanem ott áll előtte, és kész neki engedelmeskedni. Üdvösséget kapott, bocsánatot az egész elrontott múltjára. Egy másik ember van ott. De ez nemcsak valami elvi változás, hanem ebből egyenesen következik az, hogy attól kezdve a fizetése nem a sarki kocsmában landol, hanem viszi haza a családjának nagy örömmel az utolsó fillérig. És attól kezdve lassan rendbe jön az egészsége is, rendeződnek a kapcsolatai a feleségével, a gyerekeivel, a szomszédokkal, az ellenségeivel, amire korábban talán nem is gondolt. Attól kezdve rendbeteszi azokat a bútorokat, amiket részegen a kisbaltával szétvert, és attól kezdve nem üvöltözés hangzik esténként a lakásból, hanem Istent dicsőítő ének, és csendes beszélgetés. — Megváltozik az élete.

Nem parancsra. Ezt hiába parancsolta volna neki meg valaki a megtérése előtt. Vagy ő is legyintett volna rá, vagy ha megpróbálta volna, sem sikerül. Először Istennel való kapcsolata rendeződött, de ebből a vertikális, függőleges rendeződésből utána vízszintes, horizontális is következik. Amit végső soron nem ő valósít meg, ez megvalósul Isten kegyelmének a munkája nyomán. De a Biblia azt mondja: mégis, ő is felelős azért, hogy rajta van-e ezen, munkálkodik-e, és igyekszik-e tartósan ennek megfelelően élni.

Van a Bibliában néhány olyan szópár, ami jól szemlélteti ezt. Említék egy-két illet, hogy hadd válják ez számunkra egészen szemléletessé.

Mondja sok helyen a Biblia: vegyétek, utána ezt: tegyétek. Mindig ebben a sorrendben. Vegyétek el hittel Isten ajándékait, és utána tegyétek, cselekedjétek az Ő akaratát.

Épp most olvastuk, akik a kalauz szerint a Rómabeliekhez írt levelet olvassuk. 25-ször egymás után említi a 12. fejezetben Pál apostol, hogy milyenek *legyenek* a hívők. Tehát legyetek... De előtte részletesen elmondja, hogy mit *vegyenek* Istentől. Vegyetek Szentlelket, bűnbocsánatot, példát, erőt, hogy utána legyetek olyanok, akik nem botránkoztatják a többieket, hanem hasznos életet élnek, és Isten dicsőségére tudnak cselekedni.

Tulajdonképpen az egész Biblia belefér ebbe a két szóba: hinni és vinni. Hinni mindazt, ami meg van írva, amit Isten értünk tett, és amit ígért és meg fog cselekedni, és utána vinni másokhoz ezt a jó hírt, megtámogatva a magunk megváltozott új életével, mint eleven illusztrációval. Hinni mindazt, ami meg van írva. El tudjuk-e ezt mondani? És utána: vinni, továbbadni. — Vagy ahogy a múlt vasárnap hallottuk itt a templomban, hogy előbb halljuk, utána valljuk az evangéliumot. Előbb meghallom, utána megvallom, mert szívvel hiszünk, hogy megigazuljunk — olvassuk Pál apostolnál —, és szájjal teszünk vallást, hogy idvezüljünk.

Szépen nyomon követhető ez a samáriai asszony történetében. Jézus beszédbe elegyedik ezzel az elrontott életű asszonnyal. Egy ideig félreérti az asszony Jézust, nem érti milyen vízről, beszél Jézus. „Aki abból a vízből iszik, amit én hoztam, az egyrészt soha többé meg nem szomjazik, másrészt az a víz, amit én adok neki, örök életre buzgó víznek forrásává lesz őbenne.” — Ez a bonyolult mondat azt jelenti, hogy átfolyik rajta. Egyrészt oltja egyszer s mindenkorra az ember létszomját, mert megismeri Istent, és újra kapcsolatba kerül vele. Aki abból a vízből iszik, soha többé meg nem szomjazik, életmegoldást kap. De ez nem reked meg benne, hanem azonnal továbbadja másoknak.

Olyan szép a történetben, hogy ez az asszony, aki emberkerülővé lett amiatt, hogy mindig megszólták és bántották, most otffelejt a korsót, mindent elfelejt, ami miatt a kútra ment, és fut vissza a faluba, és az embereket déli álmukból ébreszti, hívogatja Jézushoz. Elmondja, hogy ő mit kapott ettől a Jézustól, alighanem Ő a Messiás, gyertek, hallgassátok ti is. És az emberek hallgatnak a szavára. Jönnek, és a Sikár nevű faluban ébredés lesz. Sokan hitre jutnak. A végén azt mondják ennek az asszonynak: most már nem is a te szavadra hiszünk (addig annak hittek), hanem magunk láttuk, hogy bizonynal ez a világ üdvözítője.

Előbb valaki ivott ebből az élő vízből, aztán másokat itatott, és őket is oda segítette Jézushoz.

Mai igénk azt kérdezi, hogy történik-e ez a mi életünkben? Csöndesen, sokszor alig észrevehetően, de folyamatosan, naponta történik-e? Van-e mit adnunk? Többet, mint amire egy ember magától képes. Mennyei értékeket tudunk-e adni azoknak, akik közé Isten tett minket. Van-e olyan mondanivalónk, amit csak azok tudnak, akik kaptak és kapnak naponta igét az élő Istentől. Túlsordul-e az életünkön sok olyan érték, amire áhítozik ez a világ?

Mi is túlzásnak tartjuk — vagy esetleg kicsiben tapasztaltuk is azt, amit Pál apostol a korinthusiaknak így ír, miután felsorolja, hogy mennyi nyomorúságban van éppen akkor része (2Kor. 7): de tele vagyunk vigasztalódással, minden nyomorúságunk ellenére csordultig vagyok örömmel.

Egyszer valakivel beszélgettem erről, egy nem hívó emberrel, és azt mondta: ne haragudjon, ez a Pál vagy hazudik, vagy megbolondult. Mert ennyi szenvedés közepette és után nem normális dolog ilyet mondani: csordultig vagyok örömmel. — Ha normálisan azt értjük, ami megszokott, ami általános, amire a többség képes, akkor csakugyan nem normális. Ez messze meghaladja azt, amire mi képesek vagyunk. De Isten képesít ilyen magunkfajta, egyszerű, mezei hívőket is arra, hogy tele legyünk vigasztalódással, bármi ér, már előre megvigasztal minket, és a nyomorúságunk ellenére is csordultig vagyunk örömmel.

Nos, ezért írja az apostol, hogy „akik már elfogadtátok a Krisztus Jézust, mint Urat, éljete is Őbenne.” Utána még mond valami gyakorlati dolgot, hogy mi az ilyen ember tennivalója, hogy az megvalósulhasson, és hogy közben mit végez el Isten. Mert Ő is végzi a maga munkáját.

Így folytatja: „gyökerezetek meg a Krisztusban.” Mit jelent ez? Akkor értjük meg ezt az eredeti gondolatnak megfelelően, ha megmaradunk a képnél:

Egy gyümölcsfa élete, azzal kezdődik, hogy elvetnek egy magot. Abból a legtöbb esetben vad kel ki. Ezt a vadat be kell oltani vagy be kell szemezni, úgy mondják: a vad alanyba átviszik a nemes fajtát. Két-három évig növekszik a faiskolában. Akkor kiültetik. Itt kezdődik az ő feladata, mert eddig mindent mások tettek vele. Elvetették, beoltották, növegetett, és most elültetik. Most az az ő feladata, hogy meggyökerezzen. Megkapaszkodják egyre jobban abban a talajban, ahova tették. És mi ennek a következménye? Egyrészt az, hogy lesz stabilitása. Jöhetnek a viharok, amelyik fa erősen gyökerezik, az ágaiból letördelhetnek, de a fa megmarad. Túlél minden vihart, még ha kettéhasítja a vihar, akkor is. Stabilitást biztosít a világ viharai között.

Aztán ez azt is jelenti, ami banálisnak tűnik így elmondva: *ott marad* egyszer és mindenkorra. Nincsenek járkáló fák. Ahova letették, ott kell meggyökerezni. Ha valaki a Krisztusban gyökerezik meg, nem óhajt mással olyan lelki kapcsolatot létesíteni, mint amivel Krisztus megajándékozta. „Nincsen senkiben másban üdvösség, és nem adatott emberek közt az ég alatt más név, amely által üdvözülhetünk, csak a Jézus neve”. (ApCsel 4,12). Tehát *egyre erősebb, mélyebb*, lelki közösségre jut a hívő Jézussal.

A harmadik következménye, ha jól meggyökerezik, hogy a gyökér több atmoszféra nyomással nyomja fel a fa csúcsába is, 15 m magas jegenyének a tetejébe is, a vizet és a tápanyagot. Amelyiknek erős a gyökérzete, az szívja fel, amit csak lehet, ami táplálja a fát.

Jézus azt mondja: a hívőnek a tápanyaga Isten ígéje. Így olvassa az ígét, így hallgatja az igehirdetést, így ápolja a Krisztussal való lelki kapcsolatot az imádság által, így keresi a többi hívővel való kapcsolatot, hogy erősítsék egymást, és így engedelmeskedik mindannak, amit megértett. Ez mind beletartozik abba, hogy szívom magamba a tápanyagot. Gyökerezetek meg a Krisztusban, ez mindezt jelenti. Tudomásul veszem, hogy Isten kezdte el a munkáját bennem. De azután kiültetett, és azt mondja: most már ezt neked kell megtenned.

És mi az, amit Ő végez? Az, hogy minden évben egy kicsit hosszabbak lesznek a fának az ágai. Nem azért, mert húzzák, hanem mert él. És az élet növekedéssel, gyarapodással jár együtt. Aztán megjelennek rajta a gyümölcsök. Egyre több. A Lélek gyümölcsét kezdi teremni az, aki így Krisztusban meggyökerezett. A szeretet, öröm, békesség, türelem, jóság, hűség, szívesség, önmegtartóztatás áldott gyümölcsei megjelennek. Lehet szedni róla, gazdagítja a környezetét. Nem okoz csalódást, amikor jönnek: na, te hívő vagy, akkor mit szólni ehhez? Vagy látják, hogy egy kritikus helyzetben hogy viselkedik: Egész másképpen, mint a többi. Ez nem normális. Nem ez a megszokott, hanem valami többet tud adni másoknak. Mert Isten cselekedett, most pedig ő is tud úgy cselekedni, hogy azzal, amit Istentől kapott, szolgál másoknak.

Akik vették a Krisztus Jézust, az Urat, most már éljetez is Őbenne. Gyökerezetek meg és növekedjetez Őbenne, megerősödvén a hitben, és hálaadásotok legyen bőséges. Isten mindent megtett azért, hogy ez megtörténjék. Azt mondja: akik elfogadtátok Krisztus Jézust, mint Urat, ez azt jelenti: elfogadhatjuk. Kínálja nekünk is. Bárcsak személyes imádságunk lenne a szép ének: „Bús szégyennel behívunk, az ajtónk nyitva már, jöjj, Jézus, jöjj, ne hagyj el, a szívünk várva vár.”

Imádkozzunk!

Istenünk, magasztalunk, mert te lelkiekben gazdag életet kínálsz a benned hívőknek.

Megvalljuk bűnbánattal a magunk szegénységét. Olyan hamar kijövünk a békétűrésből, olyan sokszor nincs bölcsességünk, fogalmunk sincs, mi lenne helyes egy kritikus helyzetben. Olyan sok mindent szeretnénk visszaszívni, ami kiszaladt a szánkon, és olyan sok sötét gondolat, és indulat uralkodik el bennünk. Légy irgalmas nekünk!

Bocsásd meg, Urunk, hogy sokszor megszokjuk a magunk szegénységét. Máskor meg mindenfelé keressük a hiányaink pótlását, csak éppen hozzád nem jövünk, aki pedig megígérted, hogy Jézussal együtt mindent megadsz a benned hívőknek. Hadd tartozzunk ezek közé. Köszönjük, hogy most is kínálod nekünk Őt.

Köszönjük, ha elindult ez a növekedés az életünkben, mert akkor ez fokozódhat, és egyre több gyümölcsöt teremhet az életünk. Tégy minket ilyen lelkiekben termékeny, másokat gazdagító gyermekeiddé.

A te nagy nevedet hívjuk segítségül a jövő hétre. Tudjuk, hogy te hűséges leszel. Segíts, hogy mi is hűséggel ragaszkodjunk hozzád. Ebben a csendben segíts most elmondani azt, ami a szívünkben van.

Ámen.